

Butlletí de «Germanor»

CENTRE CATALA

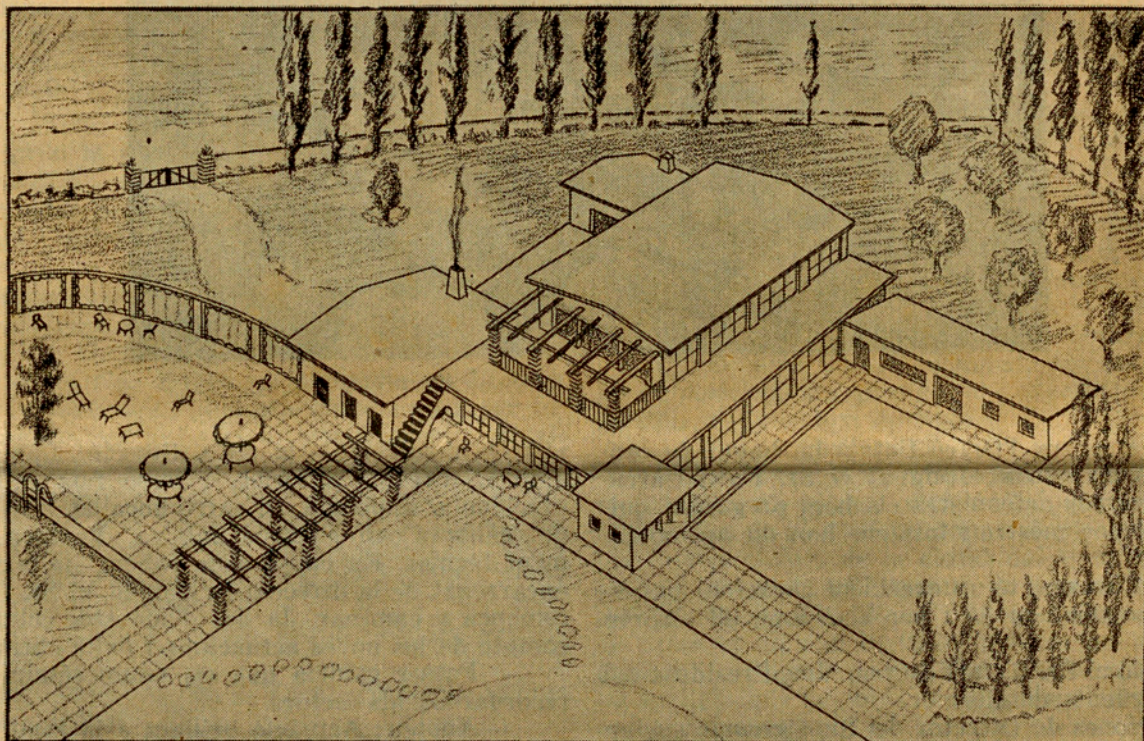
Any XXXIX — N.º 548 — FEBRER 1950

CASILLA 2278

SANTIAGO DE XILE

El Casal propi i l'Estadi Català

Heus ací un croquis del'avant projecte fet pels arquitectes senyors Raul Delfau i Rodríguez Arias, de les instal·lacions de l'Estadi Català i del Casino que ha de ser el Casal propi del Centre Català. I ens sembla que aquesta bella perspectiva ha de constituir la millor propaganda a favor de la construcció del Casal propi. Car quin català no ha

de sentir-se estimulat pel projecte de tenir un casal, una llar catalana en un indret tan bell i sanitos de Santiago?... ¿En un indret on, davant del creixent augment de la mobilització, serà cada dia més avinent de traslladar-s'hi?...

Evidentment aquesta és la millor solució que pot donar-se al problema del Casal propi; aquesta ha de ser la solució definitiva del somni durant tants anys acarolat, de tenir una representació material de Catalunya a Xile, que faci quedar dignament el nostre país en aquestes terres estimades.

I no solament és la millor, sinó també l'única. Totes les altres són pura divagació o il·lusionisme, ja que la capacitat econòmica de la nostra colònia organitzada no és suficient per aspirar a tenir un casal propi al centre de la ciutat, on tots els casaldots antics estan destinats a desaparèixer i on les noves construccions assoleixin per a nosaltres sumes astronòmiques. Només construir en un lloc com l'Estadi — i amb la solució oferta per la S. A. Estadi Català, que ens estalvia la despesa de la compra dels terrenys — és factible per a nosaltres.

I encara direm que és també la més satisfactòria per a les nostres múltiples aspiracions, com quedà demostrat en el festival de la fundació del Centre celebrats als terrenys

de l'Estadi, on van reunir-se uns vuitcents catalans. ¿I quin casal podríem trobar d'una tal capacitat? ¿Quan hem pogut celebrar un festival de tanta envergadura?... Recordem encara l'entusiasme que hi senyorejà, els aplaudiments que van ser tributats al nostre president quan, en el seu discurs, afirmava que ja veia imaginativament aixecades les pa-

rets del Casal propi. Recordem el gest magnífic del senyor Joan Mitjans, oferint un quantios donatiu per a quan comenci la construcció i l'ovació que li fou tributada: gest que ben bé mereixeria tenir imitadors.

I si aquesta és la solució millor, la més satisfactòria i única, bé caldria que aquells que s'han mostrat fins avui remisos a acceptar-la per raons sens dubte molt considerables, però que no han pogut fins avui presentar-ne cap més de viable, que es decidissin de una vegada ha cooperar-hi. Car el casal no pot ésser simplement l'obra d'un sector del Centre per ampli que sigui aquest sector. No ho pot ser per raons econòmiques i fins per raons morals. L'hem d'erigir per un impuls cordial i sentimental de tots, ja que tots estimem igualment al Centre i Catalunya.

¿I a qui no se li enjoiarà el cor davant de la poibssilitat de tenir un bell casal català a Xile i com en terra pròpia?... ¿Hi haurà algú que es vulgui negar a contribuir-hi, i exposar-se a contreure la responsabilitat d'impedir que aquesta empresa sigui tirada endavant?

No solament no ho creiem, sinó que estem convençuts que l'any vinent serà, gràcies al patriotisme de tots, un any de glòria per a la nostra colònia.